

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 45. Juliani Scripta contra Religionem Christianam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. tim post Juliani cladem Persis in prædam
 A. C. 363. cessit.

§. XLV.

*Juliani scripta contra Religionem
 Christianam.*

Socr. III. c. 23. Hier. ep. 84. ad Magn. Cyrill. præf. in Jul. p. 2. In illo itinere Julianus magnum suum opus in Religionem Catholicam scripsit, longarum illo anni tempore noctium beneficio usus. Hunc librum Libanius

potiori loco, quam ipsius Porphyrii scripta habebat. In septem libros dividebatur opus, aut juxta alios in tres. S. Cyrillus Alexandrinus hujus operis magnam partem nobis consignavit, nempe quam in edita responsione inseruit. Verosimile est Maximum, aliosque Philosophos, individuos Juliani comites, operam contulisse, atque fortissimas contra Religionem Christianam objectiones collegisse, quibus Imperatoris Juliani nomen aucto-

Sup. l. VII. §. 16. Sup. l. X. §. 4. ap. Cyrill. to. 6. l. II. p. 39. ritatem commodaret. In illis pleraque illa argumenta inveniuntur, quæ Celsus produxerat, & quæ Origenes diluerat, itemque illa, quæ Eusebius in Præparatione Evangelica refutaverat. Juliani opus incipiebat in hunc modum: *Visus sum mihi optime facturum, si ante omnium oculos ponerem argumenta, quibus mihi persuasum est, Galileorum Sectam esse inventum humanum, eique nihil Divinum inesse, sed ad abutendum portione credula,*

Et puerili, animæ maligne confictam, quæ pro veritate fabulas venditet portentosas. Sæculum IV. A. C. 363.

Imprimis lectores moneo, ut, si mihi respondere velint, nihil, quod ad rem non facit, afferant, sed secundum juris ordinem procedant, Et argumenta non retorqueant, priusquam ad primas, quas profero, accusationes se ipsos defenderint. ibid. p. 41.

Ideo Julianus retorsionibus ita sollicitè præcavet, quod sciret, quanta argumentorum vi Paganismi cum sana ratione pugnam demonstrare Christiani solerent.

Post hoc proloquium materiam ag- ibid. p. 42.

greditur, dicitque, quod statim Græcorum opiniones de Divinitate cum opinionibus Hebræorum conferre velit, & deinde ex Galilæis quærere, quare Doctrinam

Hebræorum potius, quam Græcorum ele- Lib. VI. p. 202. p. 238.

gerint, & rursus rejecta Hebræorum Doctrina viam singularem secuti sint, de his, & de aliis, quod deterius est, retinentes, scilicet de Hebræis Deorum contemptum, & de Græcis neglectum caeremoniarum?

vult dicere, quod Christiani escharum distinctionem, & purificationum Judaicarum usum abstulerint. In decursu operis maxime huic objectioni insistit, & sæ-

pe Christianos redarguit, quod circumci- Lib. VII. p. 238.

sionem, aliasque Legis Mosaicæ caeremonias aboleverint; hæ caeremoniæ magno

pretio apud Julianum erant, quod cum Lib. IX. p. 305. 314. Lib. X. p. 351.

caeremoniis Ægyptiorum, & Pythagori-

Sæculum IV.

A. C. 363.

corum, quos homines ipse valde admiratur, quamdam affinitatem haberent. Eodem ex capite in Christianis reprehendit, quod animalium Sacrificia non offerant, quamvis a Lege Divina essent præcepta, & olim a Patriarchis observata.

p. 354. 356.
358.

In hoc Juliani opere quædam testimonia Catholicæ fidei faventia notari possunt, eo validiora, quo minus sunt suspecta. Postquam satis laudavit res maximas, quas a Diis suis, & Heroibus gestas putat, subjungit: *Trecenti anni sunt, ex quo propter aliqua miracula, quibus fidem hominibus fecit, Nomen Jesu celeberrimum est, cum tamen toto, quo vixit tempore, nihil memoria dignum egerit, nisi forte rerum præclare gestarum loco adduxeris, quod claudos, & cæcos sanaverit, aut in oppidis Betsaida, & Bethania a Demone obsessos adjuraverit.* Hic manifeste Julianus Apostata horum miraculorum veritatem agnoscit, quo posito, parum

L. VI. p. 191.

interest, an ista in ipsius oculis maxima, vel vilia videantur. Ipse Julianus etiam testis est, Christianos (*) Filium Dei adorasse, cum hoc ipsis objiciat tanquam crimen,

L. V. p. 159.

L. IX. p. 290.

Liber Juliani
contra Relig.
Catholicam.

Interpres Protestans posuit: daß einige den Sohn Gottes anbeteten: & post 4. Lines negare Christianos, daß sie (die Christen) nicht einig wären. Das sind Worte genug. Post lines aliquot in hac pagina novus error. In hoc libro occur-

(*) Interpres Protestans posuit: daß einige den Sohn Gottes anbeteten: & post 4. Lines negare Christianos, daß sie (die Christen) nicht einig wären. Das sind Worte genug. Post lines aliquot in hac pagina novus error. In hoc libro occur-

men, quasi alium Deum, quam Patrem Sæculum IV. A. C. 363.
 adorandi præceptum transgrederentur, Lib. VIII. p. 262.
 quamvis ipse fateatur, negare Christianos, a se duos vel tres Deos adorari. In
 eodem loco testis est locupletissimus, Mariam a Christianis jugiter appellari Matrem Dei, *Theotocon*, quod alibi etiam pag. 276.
 repetit; hoc autem propter ea, quæ in historia nostra sequentur, notari meretur. Ipso iudice S. Joannes Evangelista Lib. VI. p. 213.
 primus clare de Jesu Christi Divinitate locutus est, & in hunc modum declamat in Christianos: Lib. X. p. 327.
in tantam miseriam delapsi estis, ut ea ipsa, quæ vos Apostoli docuerant, non tenueritis; qui vero secuti sunt, multo profundius in impietatis abyssum vos demerserunt; etenim nec Paulus, nec Matthæus, nec Lucas, nec Marcus dicere ausi sunt, Jesum fuisse Deum, sed bonus vir, Joannes videns, jam plurimas urbes in Græcia, & in Italia hac insania laborare, audiens quoque, ut ego opinor, quod sepulchris Petri, & Pauli, quamvis occulte, a multis magnus honor haberetur, id omnium primus affirmare non erubuit, & postquam pauca de Joanne Baptista scripsit,

K 2

occurrunt adhuc alii quatuor errores minorum gentium, quos non memoro. Item sæpe vocem: Sanctus ante Nomen Personæ omittit. Rursus aliqua omisit, & in fine hujus Libri integrum paragraphum.

Sæculum IV. *psit, redit ad Verbum, quod annuntiat, di-*
A. C. 363. *citque: Verbum Caro factum est, & ha-*
bitavit in nobis. Ergo hic Julianus fa-
 tetur, S. Joannem clare Jesu Christi Di-
 vinitatem docere, quod iterum inferius
 expresse agnoscit.

p. 333. Hoc quoque Julianus concedit, quod
 jam tempore S. Joannis aliorum Apосто-
 lorum sepulchris honor exhibitus fuerit;
 & in quibusdam locis de hoc cultu que-
 ritur, quo Christiani mortuos, id est, Mar-

Lib. VI. p. *tyres prosequabantur; At, si saltem, in-*
201. *quit: a nobis deficientes, ad Hebræos tran-*
sissetis, minus malum elegissetis; tunc enim
loco multorum unum Deum adoraretis, non
vero unum hominem, aut potius multos mi-
serrimos homines. Et alibi dum de Jesu

Lib. X. p. *Christi adoratione loquitur, inquit: Hu-*
335. *jus mali auctor Joannes fuit, verum, quis*
satis detestari valeat, illud, quod tempore
posteriori excogitastis, dum ad prisca illius
mortui cultum multorum novorum mor-
tuorum cultum addidistis? omnia Sepul-
chris, & monumentis implestis, cum ta-
men nullam habeatis legem, adeunda esse
p. 339. *sepulchra, ibique prostrato corpore mor-*
tuos adorandos. () Inferius tamen*
 agnoscit,

(*) Ecce Julianus sua ætate Christianis obji-
 ciebat, quod aliqui ex Protestantibus rudioribus
 hodieque nobis exprobrant: sed nempe Ape-
 stata fuit.

agnoscit, hanc traditionem ab Apostolis esse profectam, putatque, hunc mortuis cultum cujusdam magicæ operationis causa tribui a Christianis, quia nempe non alia ratione defunctis quemquam honorem exhibere solebant Pagani. Denique, constat Christianos tali cultu defunctos, quos Sanctos credebant, fuisse veneratos, qui Gentilibus adorationis species videri potuerit. Julianus Christianis etiam cultum Crucis exprobrat; nam dum de illo clypeo loquitur, quod Romanis Ancile dicebatur, atque de Cælo Regi Numæ missum credebant, exclamat: *Hoc cum ita sit, Mortalium perditissimi! cum, inquam, hoc scutum cæleste apud vos haberetis, quod vobis Jupiter maximus, aut Mars, generis vestri Auctor, miserat, ut vobis, & urbi vestræ tutelæ perpetuæ pignus esset, cumque illud honorare, & venerari oportuisset, lignum Crucis adoratis, & infame signum frontibus vestris, & domibus imprimitis! nescio, per Jovem! an magis sapientioribus inter vos irascar, an potius simpliciorum miserear, quos, dum persuasistis, ut a Diis immortalibus deficiant, & ad illum mortuum, a Judæis crucifixum, transfugiant, in ultimam perniciem impulistis.*

Nulla re magis Gentiles offendebantur, quam cultu Martyrum, & eorum Reliquiarum, utpote qui cadavera & sepulchra

Sæculum IV.
A. C. 363.

Lib. VI. p.
194.

Sæculum IV. inter immunda, & nefanda habebant, quamvis hæc Religionis eorum partem conficerent, nam Deos Manes, & infernos colebant. Hinc noctu tantum fas esse exequias agere existimabant. Hoc

L. 5. Cod. Theod. de Sepulch. viol. v. ibi Gothofr. ipsum Julianus anno 363. antequam Antiochia proficisceretur, duodecima Februarii, edita lege statuit. Initio prohibet, ne quid de monumentorum ornamenti auferatur, quibus ea non nulli spoliabant, ut in aulas domorum suarum, & porticus inferrent; hoc raptu Julianus Religioni Manium injuriam fieri arbitratur. Alium quoque abusum, ut maxime periculosum, reprobatur, quod clara diei luce per medium populum cadavera ad sepulturam deportentur, quod, inquit, oculos inauspicato aspectu funestat. *An enim fieri possit, ut felix sequatur dies, si ducendo funus capta fuerit? quis deinde ita pollutus ad Deos, ad templa accedere audeat? dolor secretum postulat, & defunctorum nihil interest, die an nocte sepeliantur. Ergo cæremoniæ funebres oculis multitudinis subtrahantur; dolor propinquorum exequias decet, non pompa, & ostentatio.* Nullus est admirationi locus, si modus funera celebrandi Antiochiæ, urbe pene tota Christiana, adeo Juliano displicuerit.